

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

SAVDA / TÜRKİYE (No. 2)

(Başvuru No. 2458/12)

KARAR

STRAZBURG

15 Kasım 2016

İşbu karar Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecek olup bazı şekli değişikliklere tabi tutulabilir.

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2017. Bu gayri resmi çeviri, Adalet Bakanlığı Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü İnsan Hakları Daire Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü İnsan Hakları Daire Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

Savda / Türkiye davasında (No. 2),*Başkan*

Julia Laffranque,

Yargıçlar

Işıl Karakaş,

Nebojša Vućinić,

Paul Lemmens,

Ksenija Turković,

Jon Fridrik Kjølbro,

Stéphanie Mourou-Vikström

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdürü* Stanley Naismith'in katılımıyla Daire halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm) 11 Ekim 2016 tarihinde gerçekleştirdiği kapalı oturumdaki müzakereler sonucunda anılan tarihte aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan davanın temelinde, Türk vatandaşı Halil Savda'nın ("başvuran") 9 Ağustos 2011 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvuru (No. 2458/12) bulunmaktadır.

2. Başvuran, İstanbul Barosuna bağlı Avukat K. Doğru tarafından temsil edilmiştir. Türk Hükümeti ("Hükümet") ise kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

3. Başvuran, Mahkeme önünde, vicdani retçileri destekleyen ve askerlik hizmetinden soğutabilecek bir basın açıklaması okuması nedeniyle hakkında

mahkûmiyet kararı verilmesinin, vicdan özgürlüğü hakkının ve ifade özgürlüğü hakkının ihlalini teşkil ettiğini iddia etmiştir.

4. İfade özgürlüğünün ihlaline ilişkin şikâyet, 19 Mayıs 2014 tarihinde Hükûmete tebliğ edilmiştir. Başvurunun geri kalan kısmının ise, Mahkeme İçtüzüğü'nün 54. maddesinin 3. fıkrası uyarınca, kabul edilemez olduğuna karar verilmiştir.

OLAYLAR

A. Davanın Koşulları

5. Başvuran 1974 doğumludur ve İstanbul'da ikamet etmektedir.

6. Savaş Karşıtları Platformu'na ("Platform") üye olan beş kişiden oluşan bir grup, 1 Ağustos 2006 tarihinde saat 13.15'de, İsraili vicdani retçileri desteklemek amacıyla İstanbul'da bulunan İsrail Konsolosluğu önünde toplanmışlardır. Bu toplantı sırasında, söz konusu Platform'un etkin üyesi olan başvuran, "İsraili vicdani retçilerin yanındayız" başlıklı bir basın açıklaması okumuştur. Basın açıklaması aşağıdaki şekildedir:

"Amir Paster "Lübnan'da sivillere zarar veren operasyonlarda görev almak istemiyorum" dediği için yirmi sekiz gün hapis cezasına mahkûm edildi (...) Dünyanın her yerinde, insanlar egemenlerce birbirini öldürmeye zorlanıyor [ve] öldürmeyi reddedenler ise hapis cezalarıyla korkutulmaya çalışılıyor. Daha iki gün önce onlarca çocuk İsrail uçaklarından atılan bombalarla öldürüldü. Sürmekte olan çatışma, abluka ve işgale antimilitarist etkinlik ve tarzda son verilebilir. (...) Savaşların önüne geçmek, insan kaynakları kurutulmadan mümkün değil. İtzik Shabbat ve Amir Paster'in her zaman yanında olacağımızı belirtiyoruz. Savaş karşıtları susmadılar ve susmayacaklar. Paster derhal serbest bırakılmalı; Lübnan ablukası ve saldırısına son verilmelidir.

Herkesi askerliği reddetmeye çağırıyoruz."

7. Belirtilmeyen bir tarihte, başvuran hakkında ceza davası açılmıştır. Başvuran, halkı askerlik hizmetinden soğutmaya teşvik etmekle suçlanmıştır.

8. İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi, 2 Ağustos 2008 tarihinde, Ceza Kanunu'nun 318. maddesine dayanarak, başvuranı, kamuoyuna açıklama

yaparak halkı askerlikten soğutmaya yönelik teşvikte bulunduğu gerekçesiyle, beş ay hapis cezasına mahkûm etmiştir. Kararında, İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi, başvuranın vicdani retçi olduğunun ve basın açıklamasında, ilgilinin, kendilerini vicdani retçi olarak tanımlamayan kişileri askerlikten soğutmaya yönelik çağrıda bulunduğunun altını çizmiştir. İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi, kararının gerekçelerinde, basın açıklamasının son cümlesini belirtmiştir.

9. Yargıtay, 30 Kasım 2010 tarihinde, Asliye Ceza Mahkemesi'nin kararını onamıştır. Böylelikle, karar kesinleşmiştir.

10. Söz konusu karar, 21 Şubat 2011 tarihinde, başvurana tebliğ edilmiştir.

11. Dosyada, başvuran hakkındaki mahkûmiyet hükmünün infazına ilişkin bir unsur bulunmamaktadır.

B. İlgili İç Hukuk Ve Uygulaması

12. Olayların meydana geldiği dönemde yürürlükte olan Ceza Kanunu'nun 318. maddesinin 1. fıkrası aşağıdaki şekildedir:

Halkı Askerlikten Soğutma

“1. Halkı, askerlik hizmetinden soğutacak etkinlikte teşvik veya telkinde bulunanlara veya propaganda yapanlara altı aydan iki yıla kadar hapis cezası verilir.

13. 11 Nisan 2013 tarihinde değişikliğe uğrayan Ceza Kanunu'nun yeni 318. maddesinin 1. fıkrası aşağıdaki şekildedir:

“1. Askerlik hizmetini yapanları firara sevk edecek veya askerlik hizmetine katılacak olanları bu hizmeti yapmaktan vazgeçirecek şekilde teşvik veya telkinde bulunanlara altı aydan iki yıla kadar hapis cezası verilir.”

14. Mahkeme'nin talebi üzerine, Hükümet, TCK'nın eski 318. maddesinin 1. fıkrasının ulusal mahkemeler tarafından nasıl uygulandığını gösteren içtihat örnekleri sunmuştur.

i. İstanbul 10. Asliye Ceza Mahkemesi'nin 16 Mayıs 2013 tarihli beraat kararının gerekçelerinde, şu hususlar belirtilmekteydi: “(...) sanığın ifadeleri, askerlik hizmetini yerine getirmeyi reddettiğini yansıtmakla

birlikte silahlı isyana ya da halkı ayaklanmaya teşvik etmemektedir. Aynı şekilde, sanık, askerlik hizmetini yapanları ya da erleri komutanlıklarına gitmekten vazgeçmelerine teşvik etmemektedir. Kuşkusuz, vicdani retçi statüsünün kabul edilmesinin sağlanmasını hedefleyen söz konusu ifadeler sert eleştiriler içermekte ancak bu ifadeler, Ceza Kanunu'nun 318. maddesinin kapsamına giremeyecektir. Vicdani retçi statüsünün kabul edilmesi talebi, 318. maddenin 1. fıkrasında yer almamaktadır. Türkiye'nin 18 Mayıs 1954 tarihinde onayladığı Sözleşme, vicdani retçi statüsünü kabul etmekte ancak iç hukuk düzenlerinde söz konusu statünün uygulamaya konup konmaması konusunda üye devletlere bir takdir yetkisi bırakmaktadır. Sanığın sarf ettiği sözler, bir bütün olarak değerlendirildiğinde, sert eleştiri şeklinde olsalar da, Anayasa'nın 26. maddesi ve Sözleşmenin 10. maddesi ile güvence altına alınan ifade özgürlüğünün sınırları içerisinde kalmaktadır. (...)"

ii. Ceza Kanunu'nun 318. maddesinin 1. fıkrasına aykırı davranmakla suçlanan kişiler hakkında Eskişehir 4. Asliye Ceza Mahkemesi'nin 6 Aralık 2012 tarihinde verdiği beraat kararın gerekçelerinde şu hususlar belirtilmekteydi: "(...) sanıkların ifadelerinde, şiddete herhangi bir çağrıda bulunmaya yer verilmemiş ve toplumsal barışa zarar verilmemektedir. (...) Düşünce ve ifade özgürlüğünü güvence altına alan Anayasa'nın 26. maddesi ve Sözleşme'nin 10. maddesi ve İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin 18. ve 19. maddelerinde açıklandığı şekliyle bir düşünce tarzını başkasına zorunlu kılmanın imkânsız olduğuna dair evrensel ilkeyi dikkate alarak, sanıkların ifadeleri ifade özgürlüğü sınırları içerisinde kalmaktadır. Bunun yanı sıra, Ceza Kanunu'nun 318. maddesinin 1. fıkrasına aykırılık teşkil edecek bir unsur bulunmamaktadır (...)"

iii. Ceza Kanunu'nun 318. maddesinin 1. fıkrasına aykırı davranılması nedeniyle Eskişehir 4. Asliye Ceza Mahkemesi tarafından Halil Savda (somut olayda başvuran) hakkında 6 Aralık 2012 tarihinde verilen beraat kararının gerekçelerinde, hâkim şu hususları ifade etmiştir: "otuz yıldır

Türkiye'nin yaşadığı terör olaylarını dikkate alarak, ülkenin coğrafi konumu ve Türk halkının orduya güveni özel bir önem taşıtmaktadır. Bu nedenle, Anayasa'da, uluslararası sözleşmelere kanun niteliğı tanınmaktadır. Dolayısıyla, ifade özgürlüğünü sınırlayan ulusal mevzuattı göz önünde bulundurmak yerine, ilk önce Anayasa'nın 26. maddesi tarafından ve akabinde, Sözleşme'nin 9 ve 10. maddeleri tarafından bu özgürlüğün kullanılmasına verilen güvenceleri dikkate almak uygun düşmektedir.

Sanık halkı askerlikten soğutmaya teşvik etmekle suçlansa da, ilgilinin ifadeleri, Anayasa, Sözleşme'nin 9 ve 10. maddeleri ve İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi tarafından öngörülen ifade özgürlüğünün sınırları içerisinde kalmaktadır. Söz konusu ifadelerde, şiddete ve suça teşvik etmeye yönelik bir ağrı bulunmamakta ve dolayısıyla, görüş ifade edilmesinin sınırları içerisinde kalmaktadır.”

iv. İstanbul şkdar Asliye Ceza Mahkemesi tarafından 13 Eylül 2012 tarihinde verilen bir beraat kararında şu hususlar belirtilmekteydi: “Anayasa'nın 26. maddesi ve Sözleşme'nin 10. maddesi ve içtihadı ile güvence altına alınan ifade özgürlüğü dikkate alınarak, ilk derece mahkemesi tarafından verilen mahkûmiyet kararı, yasal uyuramazlık nedeniyle, Yargıtay tarafından bozulmuştur. Sanığın ifadeleri bir suç teşkil etmemektedir”. Yargıtay, sanığın beraat etmesi gerektiğini belirtmiştir.

v. Halkı askerlikten soğutmaya teşvik nedeniyle yapılan bir şikyetin ardından İstanbul şkdar Savcılığı tarafından 4 Mart 2011 tarihinde verilen kovuşturmaya yer olmadığına dair kararda, şu hususlar belirtilmekteydi: “suçlanan kişinin ifadelerinin cezalandırılması için, bu ifadelerin, Mahkeme'nin içtihadı ışığında, şiddete teşvik etmesi ve toplum için kesin ve yakın bir tehlike taşıması gerekmektedir. Başka bir deyişle, söz konusu ifadelerin yanlış, rahatsız edici, kaygılandırıcı, karşıt hatta ölçsüz niteliğinin önem arz etmemesi nedeniyle, yalnızca oğunluğın görüşüne

ters düşen görüşler ifade etmiş olan ilgiliye suç teşkil edecek herhangi bir unsur atfedilemez.”

vi. Nusaybin Asliye Ceza Mahkemesi’nin 15 Mart 2011 tarihinde verdiği mahkûmiyet kararında şu unsurlar bulunmaktaydı: “ reşit olmayan sanığın ifadeleri, suçlanan eylemin işlendiği yer ve eylemin gerçekleştirildiği yöntem ve güttüğü amaç nedeniyle Ceza Kanunu’nun 318. maddesinin 1. fıkrası kapsamında değerlendirilmiştir. Reşit olmayan sanık altı ay hapis cezasına mahkûm edilmiştir. (...) 5271 sayılı Kanun’un 23. maddesi uyarınca, (...) itiraz başvuru yollarının açık olması nedeniyle, hükmün açıklanması ertelenmiştir.”

HUKUKÎ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞME’NİN 10. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

15. Başvuran, hakkında verilen cezai mahkûmiyet kararının Sözleşme’nin 9 ve 10. maddelerini ihlal ettiğini ileri sürmektedir. Mahkeme, davaya ilişkin olay ve olguların hukuki değerlendirilmesi konusunda takdir yetkisine sahip olup, başvuranın şikâyetinin yalnızca Sözleşme’nin 10. maddesi bağlamında bir inceleme gerektirdiği kanısındadır. Sözleşme’nin 10. maddesinin ilgili kısımları aşağıdaki şekildedir:

“1. Herkes ifade özgürlüğü hakkına sahiptir. Bu hak, kamu makamlarının müdahalesi olmaksızın ve ülke sınırları gözetilmeksizin, kanaat özgürlüğünü ve haber ve görüş alma ve de verme özgürlüğünü de kapsar. (...)

2. Görev ve sorumluluklar da yükleyen bu özgürlüklerin kullanılması, yasayla öngörülen ve demokratik bir toplumda ulusal güvenliğin, toprak bütünlüğünün veya kamu güvenliğinin korunması, kamu düzeninin sağlanması ve suç işlenmesinin önlenmesi (...) için gerekli olan bazı formaliteler, koşullar, sınırlamalar veya yaptırımlara tabi tutulabilir.”

A. Kabul Edilebilirlik Hakkında

16. Bu Őikâyetin Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrasının a) bendi anlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını ve diğeryandan, başkaderhangi bir kabul edilemezlik gerekçesinin bulunmadığını tespit ederek, Mahkeme, bu Őikâyetin kabul edilebilir olduğuna karar vermektedir.

B. Esas Hakkında*1. Genel İlkeler*

17. İfade özgürlüğünün kullanılmasına müdahale edilmesi gerekliliğini değerlendirmeye imkân veren genel ilkeler, *Perinçek/İsviçre* ([BD], No. 27510/08, §§ 131-136, 196-197 ve 204-208, AİHM 2015 (özetler)) kararında özetlenmiştir.

18. Hükmedilen cezaların niteliğı ve ağırlığı da, müdahalenin orantılı olup olmadığına ilişkin bir değerlendirme söz konusu olduğunda, dikkate alınması gereken unsurlardandır (*Perna/İtalya* [BD], No. 48898/99, § 39, AİHM 2003-V). İfade özgürlüğüne yapılan müdahale, bu özgürlüğün kullanılması konusunda caydırıcı bir etki yaratabilmektedir. Bu bağlamda, Mahkeme, para cezası gibi bir yaptırımın nispeten ılımlı niteliğinin, bu tür bir caydırıcı etkinin oluşma ihtimalinin ortadan kalkması için yeterli olmadığı kanaatine varmıştır (*Morice/Fransa* [BD], No. 29369/10, § 127, 23 Nisan 2015).

*2. Yukarıda Belirtilen İlkelerin somut Olaya Uygulanması***a) Müdahalenin Varlığı Hakkında**

19. Mahkeme, ihtilaf konusu mahkûmiyet kararının, başvuranın Sözleşme'nin 10. maddesinin 1. fıkrasının güvence altına aldığı ifade özgürlüğü hakkına bir müdahale teşkil ettiğinin taraflar arasında tartışmaya mahal vermediğini kaydetmektedir.

b) Müdahalenin Yasal Dayanağı ve Amacı Hakkında

20. Mahkeme, daha önce, vicdani retilerle ilişkin verdiği kararlarda, Türkiye'deki yasal çerçevenin, inanca yönelik sebepler nedeniyle askerlik hizmetini yerine getirmeyi reddetmekten kaynaklanan durumları uygun bir şekilde düzenlemek için yeterli olmadığını ve yeterli olmamaya devam ettiğini kaydettiğini hatırlatmaktadır (*lke/Türkiye*, No. 39437/98, § 61, 24 Ocak 2006, *Feti Demirtaş/Türkiye*, No. 5260/07, § 111, 17 Ocak 2012, *Savda/ Türkiye*, No. 42730/05, §§ 97-99, 12 Haziran 2012 ve *Buldu ve diğerleri/ Türkiye*, No. 14017/08, § 88, 3 Haziran 2014).

21. Mahkeme, demokratik bir toplumda gerekliliğe ilişkin aşağıda belirtilen sonuçlar nedeniyle ihtilaf konusu müdahalenin yasal dayanağını ve meşru bir amacın varlığını incelemenin gerekli olmadığı kanısındadır (bk. aşağıda paragraf 29).

c) Demokratik Bir Toplumda Müdahalenin Gerekliliği Hakkında

22. Başvuran, şikâyet ettiği müdahalenin ifade özgürlüğü hakkını ihlal ettiğini ileri sürmektedir. Bu bağlamda, başvuran, kendisinin de vicdani retçi olması nedeniyle, yalnızca ilgili kişileri askerlikten soğutmaya yönelik çağrıda bulunabileceğini savunmaktadır.

23. Hükümet, bu husus ile ilgili olarak herhangi bir gerekçe ileri sürmemiş ve demokratik bir toplumda bu tür bir müdahalenin gerekliliği konusundaki değerlendirmeyi Mahkeme'nin takdirine bırakmıştır.

24. Mahkeme'nin talebi zerine, Hükümet, ulusal makamların Ceza Kanunu'nun eski 318. maddesini ne şekilde uyguladıklarını göstermek amacıyla içtihat örnekleri sunmuştur. Mahkeme, söz konusu hükmün ne şekilde uygulandığının aydınlatılması amacıyla söz konusu örnekleri incelemiştir. Mahkeme, büyük bir çoğunlukla, hâkimlerin, suçlanan kişilerin sarf ettiği sözlerini, Ceza Kanunu'nun 318. maddesine dayanarak, Mahkeme'nin içtihadına ve Sözleşme'nin 10. maddesinin hükümlerine

riayet ederek yorumladığını gözlemlemektedir. Mahkeme, ulusal hâkimlerin bu yaklaşımından övünç duymaktadır.

25. Mevcut davada, Mahkeme, İstanbul Asliye Ceza Mahkemesinin, başvuranın ifade özgürlüğü hakkını kullanıp kullanmadığını ve hangi ölçüde bu hakkı kullandığını hiçbir şekilde incelemeye çalışmadığını ve olayların meydana geldiği dönemde yürürlükte olduğu şekliye Ceza Kanunu’nun 318. maddesine aykırı olan ve sarf edilen söz konusu sözleri belirtmekle yetindiğini tespit etmektedir. Oysa, Mahkeme, diğer ulusal içtihat örneklerinde, hâkimlerin, Sözleşme’nin 10. maddesinin gereklilikleri ve 318. madde uyarınca, suçlanan sözlerin değerlendirmesi konusunda incelemede bulunduğunu gözlemleyebilmiştir.

26. Somut olayda, Mahkeme, “halkı askerlikten soğutmaya yönelik teşvikte” bulunmanın, tek başına, başvuranın ifade özgürlüğü hakkına yapılan müdahaleyi haklı göstermek için yeterli olmayacağı kanısındadır (*Onaran/Türkiye*, No. 65344/01, § 27, 5 Haziran 2007). Mahkeme, bilhassa ihtilaf konusu açıklamada yer alan ifadeler, bir bütün olarak ele alındığında, askerlik hizmeti konusunda düşmanca bir yan anlam içeriyorsa da, bu ifadelerin, şiddete, silahlı direnişe yahut isyana teşvik eder nitelikte olmadığını ve bir nefret söylemi ya da zararlı olabilecek bir söylem olarak değerlendirilemeyeceğini gözlemlemektedir. Mahkeme’nin nazarında, bu unsurlar, konuşmanın hangi bağlamda yapıldığı hususunda dikkate alınması gereken temel unsurlardır (*Bayar ve Gürbüz (No. 2)*, No. 33037/07, § 29, 3 Şubat 2015 ve yukarıda anılan *Perinçek* kararı, § 207).

27. Mahkeme, 11 Nisan 2013 tarihinde, Ceza Kanunu’nun 318. maddesinin değişikliğe uğradığını kaydetmektedir. Söz konusu hükmün yeniden kaleme alınmasından, “askerlik hizmetini yapanları firara sevk edecek veya askerlik hizmetine katılacak olanları bu hizmeti yapmaktan vazgeçirecek şekilde teşvik veya telkinde bulunmak” gibi daha somut yönlendirmelerden korumak için yerel yasa koyucunun suç sayılabilecek unsurları belirttiği anlaşılmaktadır (bk. yukarıda paragraf 13).

28. Mahkeme, hükmedilen cezaların niteliği ve ağırlığının da, müdahalenin orantılı olup olmadığına ilişkin bir değerlendirme söz konusu olduğunda dikkate alınması gereken unsurlar olduğunu hatırlatmaktadır.

29. Mahkeme, yukarıda belirtilenleri dikkate alarak, başvuranın hapis cezasına mahkûm edilmesinin “demokratik bir toplumda gerekli” olmadığı kanısına varmaktadır.

30. Dolayısıyla, Sözleşme’nin 10. maddesi ihlal edilmiştir.

II. SÖZLEŞME’NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

31. Sözleşme’nin 41. maddesi aşağıdaki şekildedir:

“Eğer Mahkeme bu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Taraf’ın iç hukuku bu ihlalin sonuçlarını ancak kısmen ortadan kaldırıabiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, zarar gören taraf lehine adil bir tazmin verilmesine hükmeder.”

A. Tazminat

32. Başvuran, maddi zarar için 100.000 EUR (avro) ve manevi zarar için 100.000 avro talep etmektedir. Başvuran, maddi zarara ilişkin talebi desteklemek için herhangi bir kanıt sunmamıştır.

33. Hükümet, haklı gösterilmedikleri ve aşırı oldukları kanaatine vararak, bu meblağlara itiraz etmektedir.

34. Mahkeme, başvuranın maddi zarara ilişkin talebinin desteklenmediğini gözlemlemektedir. Dolayısıyla, Mahkeme, söz konusu talebi reddetmektedir. Buna karşın, Mahkeme, başvurana, manevi zarar için, 2.500 avro ödenmesinin uygun olacağı kanısına varmaktadır.

B. Masraf ve Giderler

35. Ayrıca başvuran, ulusal mahkemeler ve Mahkeme önünde yapılan masraf ve giderler için 3.500 avro talep etmektedir.

36. Hükümet, başvuranın bu bağlamda herhangi bir destekleyici nitelikte belge sunmadığını ifade etmekte ve Mahkeme'den bu talebin reddedilmesini talep etmektedir.

37. Mahkeme'nin içtihadına göre, bir başvurana, yalnızca masraf ve giderlerinin doğruluğunu, gerekliliğini ve ödenen miktarların makul olduğunu ispatlamak kaydıyla bu masraflar iade edilebilmektedir. Somut olayda, destekleyici belgelerin sunulmadığını dikkate alarak, Mahkeme masraf ve giderlere ilişkin talebi reddetmektedir.

C. Gecikme Faizi

38. Mahkeme, gecikme faizi olarak, Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi faizlerine uyguladığı faiz oranına üç puan eklenerek elde edilecek oranı uygulamanın uygun olduğu sonucuna varmaktadır.

BU GEREKÇELERLE, MAHKEME, OYBİRLİğİYLE,

1. Başvurunun kabul edilebilir olduğuna;
2. Sözleşme'nin 10. maddesinin ihlal edildiğine;
3.
 - a) Davalı Devlet tarafından başvurana, Sözleşme'nin 44. maddesinin 2. fıkrası uyarınca, kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içerisinde, ödeme tarihindeki geçerli döviz kuru üzerinden davalı Devletin para birimine çevrilmek üzere, manevi tazminat olarak, ödenmesi gereken her türlü vergi tutarı hariç olmak üzere 2.500 avro (iki bin beş yüz) denmesine;
 - b) Söz konusu srenin bittiği tarihten başlayarak, ödemenin yapıldığı tarihe kadar, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz uygulanmasına;

4. Adil tazmine ilişkin kalan taleplerin reddine *karar vermiştir*.

Fransızca olarak yazılan işbu karar Mahkeme İçtüzüğünün 77. maddesinin 2 ve 3. fıkraları gereğince 15 Kasım 2016 tarihinde tebliğ edilmiştir.

Stanley Naismith
Yazı İşleri Müdürü

Julia Laffranque
Başkan